23 de setembre: Sant Pius de Pietrelcina, religiós

Text de l'Evangeli (*Mt* 11,25-30): En aquell temps, Jesús digué: «T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho. El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.

»Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera».

«Feu-vos deixebles meus (...) i trobareu el repòs »

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui escoltem amb gust aquestes paraules de Jesús tan oportunes per als nostres temps: «Veniu a mi tots (...) i jo us faré reposar» (Mt 11,28). Quanta necessitat tenim d'aquest descans! Ja des de molt jove el Pare Pius experimentà el desig de "reposar en el Senyor". El 1903, als setze anys, realitzà el seu desig tot ingressant en l'ordre dels Caputxins.

El repòs de Jesús —d'entrada— ens sorprèn: Ell parla del seu "jou" i de la seva "càrrega" (cf. Mt 11,30). Quin jou i quina càrrega són aquests? És l'amor! Sí, l'Amor que Déu ens manifesta fins a l'extrem, fins a la fi... lliurant-se a la Creu. I ens preguntem: era necessari arribar fins a la Creu? L'única resposta segura és que, de fet, el Senyor va voler arribar a la creu, tot donant compliment a la seva profecia: «Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics» (Jn 15,13). Amb el seu lliurament fins al final, Jesucrist deixa clar que no es pot estimar sense esforç. Sant Agustí afirmà que «el meu amor és el meu pes». Així són les coses: els amors "sense pes" no són amors i, alhora, els pesos sense amor són insuportables. El Fill de Déu no vingué a llevar-nos —sense més— els patiments; més aviat vingué a "educar-nos" en el patiment..., en l'amor.

El 20 de setembre de 1918 el Pare Pius experimentà un do singular: va rebre els estigmes del Crist. Sant Pius de Pietrelcina dugué aquestes ferides durant 50 anys no com una desgràcia, sinó tot el contrari: com una gràcia de Déu, ja que —deia— «per tal d'assolir el nostre fi últim cal seguir el diví Cap, que vol portar l'ànima escollida al camí que Ell seguí: el de l'abnegació i la Creu».

El seu estil de vida s'ajustà a aquesta realitat: el Pare Pius esdevingué servent del sagrament de la Penitència —tasca a la qual dedicà moltíssimes hores— i del Sacrifici de l'altar —tasca que realitzà sempre amb deteniment. «Abans s'acabaria el món si es deixés de celebrar missa que si s'apagués el sol».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Resa, tingues fe i no et preocupis. La preocupació és inútil. L'oració és la millor arma que tenim; has de parlar-li a Jesús, no només amb els teus llavis sinó amb el teu cor» (Sant Pius de Pietrelcina)

- «La primera preocupació del Pare Puis, el seu anhel sacerdotal i patern, va ser sempre que les persones tornessin a Déu, que experimentessin la seva misericòrdia i, renovades interiorment, redescobreixin la bellesa i l'alegria de ser cristianes» (Benet XVI)

- «En aquesta lluita contra la inclinació al mal, qui serà prou valent i vigilant per evitar tota ferida del pecat? (...). Calia que [l'Església] fos capaç de perdonar els pecats a tots els penitents, encara que hagin pecat fins al moment final de la vida» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 979)